

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Marcelou Rouskovou ve věci

žalobce: **M. L.**, státní příslušností Ukrajina
trvale bytem U.
zastoupen Mgr. Oksanou Rizak, advokátkou
sídlem 28. pluku 128/12, 101 00 Praha 10

proti
žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**
sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2018 č.j. CPR-16417-28/ČJ-2016-930310-V238

takto:

I. Žaloba se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí, jímž bylo dle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále též „správní řád“), zamítnuto odvolání proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále též „správní orgán prvního stupně“) ze dne 28. 5. 2016 č.j. KRPA-204101-19/ČJ-2016-000022 a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Tímto rozhodnutím správního orgánu prvního stupně bylo žalobci dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky (dále též zákon o pobytu cizinců), uloženo správní vyhoštění a stanovena doba, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců.

2. Žalobce v žalobě namítal, že mu nebylo umožněno ve smyslu § 36 správního řádu se seznámit s podklady pro vydání rozhodnutí a také podání písemného vyjádření, čímž bylo narušeno jeho právo na spravedlivý proces; právní zástupkyně žalobce kontaktovala příslušného pracovníka žalovaného a informovala, že je v dlouhodobé pracovní neschopnosti, a jakmile bude ukončena pracovní neschopnost, se dostaví na seznámení s podklady, neboť žalobce toto právo využít chce. Žalovaný nicméně vydal rozhodnutí, aniž by umožnil realizovat výše uvedené právo žalobce. Dále žalobce namítl, že žalovaný nesprávně po právní stránce posoudil věc, neboť při vydání rozhodnutí a uvažování o zásahu daného rozhodnutí do soukromého života žalobce pominul skutečnost, že žalobce se sice zdržoval na území České republiky po nějakou krátkou dobu bez platného povolení k pobytu, nicméně nikoliv úmyslně, nýbrž se jednalo o nedbalost. Rovněž pak měla být zohledněna skutečnost, že žalobce pobýval na území České republiky bez platného povolení pouze několik měsíců, a to od 20. 10. 2015 do 27. 5. 2016, celkem 7 měsíců.
3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě odkázal na argumentaci obsaženou v žalobou napadeném rozhodnutí a uvedl, že přijaté opatření je opatřením přiměřeným z hlediska zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Podle žalovaného skutková podstata ustanovení, které žalobce porušil, nevyžaduje, aby se cizinec jeho naplnění dopustil jednáním vědomým, neboť je v zájmu samotného cizince, aby na území České republiky pobýval toliko s platným cestovním dokladem a vízem, nestanoví-li zákon jinak; rovněž doba zákazu pobytu se jeví žalovanému adekvátní vzhledem k jednání, zejména délce protiprávního jednání, kterého se žalobce dopustil. Pokud jde o námitku, že žalobce nebyl seznámen s podklady rozhodnutí, žalovaný opáčil, že dne 27. 12. 2017 (téhož dne byla výzva doručena) vyrozuměl právního zástupce žalobce o tom, že pokračuje řízení, a v termínech ode dne 3. 1. 2018 do 9. 1. 2018 má možnost se seznámit se spisovým materiálem, v opačném případě bude postupováno na základě dosud shromážděného spisového materiálu. Žalovaný nepopřel, že byl kontaktován právním zástupcem, nicméně se závěrem, že ten se nedostaví ve stanoveném termínu, nýbrž jej bude telefonicky kontaktovat v týdnu od 15. 1. 2018, což však neučinil. Žalovaný tedy až dne 23. 2. 2018 vydal napadené rozhodnutí, přičemž odkázal na vázanost § 71 správního řádu a na skutečnost, že právní zástupce jej v domluveném termínu již nekontaktoval ani se písemně nevyjádřil. Žalovaný tak svůj postup shledal zákonným. Odkázal rovněž na § 26 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, podle jehož odstavce 1 se advokát v rámci svého pověření může dát zastoupit jiným advokátem, jakož i na § 27 téhož zákona. Závěrem navrhl zamítnout žalobu.
4. Žalobce k výzvě soudu v zákonem stanovené dvoutýdenní lhůtě nevyslovil svůj nesouhlas s rozhodnutím o věci samé bez jednání. Soud měl proto v souladu s § 51 odst. 1 větou druhou zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále též „s.ř.s.“) za to, že žalobce s takovým projednáním věci udělil souhlas. Žalovaný pak s rozhodnutím o věci samé bez jednání výslovně souhlasil. Soud tak o věci samé rozhodl bez jednání.
5. Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů, kterými je vázán (§ 75 odst. 2 věta první s.ř.s.), při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a po provedeném řízení dospěl k závěru, že žaloba nebyla podána důvodně.

6. Soud ze správního spisu zjistil, že dne 27. 5. 2016 v 17.50 hodin provedla policejní hlídka v Praze 9 před nádražím Praha – Libeň pobytovou kontrolu žalobce, který na výzvu hlídky nepředložil žádný cestovní pas a uvedl, že svůj cestovní doklad zapomněl doma. Po poskytnutí součinnosti policejní hlídky žalobce předložil svůj cestovní doklad, přičemž provedenou kontrolou bylo zjištěno, že poslední platné vízum bylo řecké schengenské vízum platné od 21. 10. 2014 do 20. 10. 2015 s povolenou délkou pobytu 90 dní. Od 19. 1. 2015 žalobce pobývá na území schengenských států neoprávněně. Žalobce byl proto zajištěn. Dne 28. 5. 2016 bylo žalobci oznámeno zahájení správního řízení ve věci jeho správního vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců. Žalobce ve svém vyjádření před správním orgánem prvního stupně uvedl, že do České republiky přicestoval v červenci 2015 z Řecka, a to osobním automobilem s krajanem po trase Řecko, Makedonie, Srbsko, Maďarsko, Rakousko. Přicestoval za účelem získání nějaké práce. V Řecku pobýval na základě jejich víza platného do října 2015. Před skončením platnosti víza zavola známým, za kterými přicestoval. Je si vědom, že v České republice pobývá neoprávněně. Bydlí s krajanem, žalobce pracuje pouze brigádně, žádné povolení k práci nemá ani nemůže získat. Zdravotně pojištěn není. Finanční prostředky na pobyt a cestu má. Na území České republiky se nenachází žádná osoba, vůči níž by měl vyživovací povinnost nebo ji měl v péči. Není rodinným příslušníkem občana Evropské unie, s občanem Evropské unie nežije ve společné domácnosti. Je svobodný a bezdětný, na území České republiky nemá žádné rodinné příslušníky. Na Ukrajině žije jeho matka a přítelkyně, je s nimi v telefonickém kontaktu. S matkou vlastní rodinný dům, kde při pobytu na Ukrajině pobývá, může se tam vrátit. Nikomu nic nedluží ani nemá žádné pohledávky. Nemá zde žádné ekonomické, sociální ani rodinné vazby. V České republice nebyl soudně trestán. Žádné návykové látky nepožívá, cítí se zdrav. Podle závazného stanoviska Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 28. 5. 2016 č.j. KRPA-204101/ČJ-2016-000022 je žalobcovo vycestování možné. Poté, co se žalobce seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí a nežádal žádného doplnění a vyjádření, správní orgán prvního stupně vydal rozhodnutí ze dne 28. 5. 2016 č.j. KRPA-204101-19/ČJ-2016-000022, jímž žalobci uložil správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce 18 měsíců; počátek doby, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států EU, byl stanoven od okamžiku, kdy cizinec pozbude oprávnění k pobytu na území České republiky. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování z území České republiky do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Podle § 120a odst. 1 zákona o pobytu cizinců bylo vysloveno, že na žalobce se nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 zákona o pobytu cizinců.
7. K odvolání žalobce žalovaný vydal rozhodnutí ze dne 11. 8. 2016 č.j. CPR-16417-2/ČJ-2016-930310-V238, jímž odvolání žalobce zamítl jako nepřípustné. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce žalobu, která byla nejprve odmítnuta usnesením zdejšího soudu ze dne 31. 10. 2016 č.j. 4 A 70/2016-14, ke kasační stížnosti žalobce Nejvyšší správní soud vydal rozsudek ze dne 4. 1. 2017 č.j. 7 Azs 310/2016-20, jímž toto usnesení zrušil a věc vrátil zdejšímu soudu k dalšímu řízení. Zdejší soud v dalším řízení vydal rozsudek ze dne 5. 10. 2017 č.j. 4 A 70/2016-71, jímž rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 8. 2016 č.j. CPR-16417-2/ČJ-2016-930310-V238 zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Žalovaný v dalším řízení vydal žalobou napadené rozhodnutí ze dne 23. 2. 2018

č.j. CPR-16417-28/ČJ-2016-930310-V238, jímž odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně dle § 90 odst. 5 správního řádu zamítl a toto rozhodnutí potvrdil.

8. Soud posoudil předmětnou věc následovně.
9. Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.
10. Podle § 36 odst. 3 věty první správního řádu nestanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.
11. Žalobce namítal porušení § 36 správního řádu. Ze správního spisu vyplývá, že žalovaný vydal dne 27. 12. 2017 vyrozumění č.j. CPR-16417-27/ČJ-2016-930310-V238 ve smyslu § 36 správního řádu, jímž zpravil žalobce o možnosti uplatnit svá zákonem daná práva a o možnosti nahlédnutí do spisového materiálu; v případě zájmu bylo možné tak dle tohoto vyrozumění učinit ve dnech 3. 1. 2018 až 9. 1. 2018 v době od 8.00 hodin do 11.00 hodin (případný jiný termín bylo lze domluvit na uvedeném telefonním čísle). Toto vyrozumění bylo dne 27. 12. 2017 doručeno právní zástupkyni žalobce. Ve správním spise dále není obsažen jakýkoliv dokument (například úřední záznam) svědčící o tom, že právní zástupkyně žalobce, jak je uvedeno v žalobě, kontaktovala pracovníka žalovaného a informovala, že je v pracovní neschopnosti a jakmile bude tato ukončena, dostaví se na seznámení s podklady, neboť žalobce toto právo využít chce. Žalovaný však ve svém vyjádření k žalobě (jež bylo zasláno právní zástupkyni žalobce na vědomí, přičemž žalobce ani jeho právní zástupkyně na toto vyjádření žalovaného již nikterak nereagovali) připustil, že byl kontaktován právním zástupcem, nicméně se závěrem, že právní zástupce se nedostaví ve stanoveném termínu, nýbrž jej bude kontaktovat telefonicky v týdnu od 15. 1. 2018, což však neučinil.
12. Soud k tomu uvádí, že žalobce neunesl své důkazní břemeno, když nenavrhл provedení žádného důkazu k prokázání jím tvrzené skutečnosti, že právní zástupkyně žalobce (kromě podání informace o své pracovní neschopnosti) žalovanému uvedla, že jakmile bude ukončena pracovní neschopnost, dostaví se na seznámení s podklady pro vydání rozhodnutí, neboť žalobce toto právo realizovat chce. I kdyby však zdejší soud tuto skutečnost považoval za prokázanou, přesto by žalobcova námitka o porušení § 36 odst. 3 správního řádu nemohla obstát. Žalovaný postupoval v souladu se zákonem, když dne 27. 12. 2017 doručil žalobci (resp. jeho právní zástupkyni) vyrozumění ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. Lze pochopit, že v žalovaném nabídnutém termínu (3. 1. 2018 – 9. 1. 2018) právní zástupkyně žalobce z důvodu své pracovní neschopnosti nemohla v zastoupení žalobce využít jeho práva dle § 36 odst. 3 správního řádu a seznámit se s podklady rozhodnutí. Jestliže však právní zástupkyně žalobce byla nadále (až do vydání žalobou napadeného rozhodnutí) pasivní (sama nenavrhla např. pozdější termín pro seznámení s podklady rozhodnutí či se nedala zastoupit jiným advokátem, popř. advokátním koncipientem či svým zaměstnancem, jak jí umožňuje § 26 zákona č. 85/1996 Sb., o advokacii, eventuálně v případě delší pracovní neschopnosti

nepostupovala dle § 27 zákona č. 85/1996 Sb.), nelze vyčítat žalovanému, který (i s vědomím své povinnosti vydat rozhodnutí v zákonem stanovených lhůtách, srov. § 71 odst. 3 správního řádu) přistoupil k vydání žalobou napadeného rozhodnutí. Bylo na právní zástupkyni žalobce, aby aktivně řešila svoji pracovní neschopnost a umožnila žalobci realizovat jeho právo dle § 36 odst. 3 správního řádu, jestliže jej žalobce skutečně využít hodlal. Vzhledem ke skutečnosti, že žádná shora předestřená aktivita právní zástupkyně žalobce nevyplývá ani ze správního spisu, ani z jejích tvrzení, jakož i k faktu, že od okamžiku doručení vyrozumění žalovaného ze dne 27. 12. 2017 do vydání žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 23. 2. 2018 uplynula nezanedbatelná doba 58 dnů, v níž byla právní zástupkyně žalobce (s výjimkou její omluvy z původně určeného termínu na začátku ledna 2018) zcela pasivní, nelze než uzavřít, že námitka žalobce je nedůvodná, resp. zjevně účelová.

13. Co se týče žalobcovy námítky o tom, že správní orgány měly porušit zákon, když nezohlednily, že žalobce se sice zdržoval na území České republiky bez platného povolení k pobytu, nicméně na straně žalobce nebyl úmysl, nýbrž se jednalo o hrubou nedbalost, zdejší soud ani tuto námitku neshledal důvodnou. Lze odkázat na rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 17. 6. 2016 č.j. 32 A 20/2016-20: „*Jak plyne ze shora citovaného ustanovení § 19 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, předpokladem pro uložení správního vyhoštění je pobyt bez víza. Při zkoumání naplnění této skutkové podstaty se správní orgán nezabývá zaviněním, tj. zda se tak stalo úmyslně či z nedbalosti.*“
14. Podobně i v rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 7. 2017 č.j. 5 Azs 109/2016-31 je uvedeno: „*Otázkou případného zavinění stěžovatelky se zabýval již městský soud, přičemž zdejší soud se s jeho závěry ztotožňuje. Nejvyšší správní soud shrnuje, že správní vyhoštění není rozhodnutím sankční povahy, ale jedná se o rozhodnutí, kterým je vyjadřován zájem státu na tom, aby se dotčený cizinec na jeho území nezdržoval. Zákaz pobytu cizince na území je pak opatřením, kterým je omezována svoboda volného pohybu cizince (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2005, č. j. 5 Azs 94/2005 - 52, a ze dne 1. 2. 2006, č. j. 2 Azs 107/2005 - 60). Vzhledem k tomu, že se jedná o správní opatření a nikoli o sankci, neprokazuje se zavinění dotčeného cizince a pro uložení správního vyhoštění postačí, jestliže jsou splněny podmínky uvedené v zákoně o pobytu cizinců (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010 - 74).*“
15. Jak vyplývá ze shora citované judikatury, při zkoumání naplnění skutkové podstaty dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2. zákona o pobytu cizinců se neposuzuje otázka zavinění. Otázka zavinění pak může sehrát roli při rozhodování o délce uloženého správního vyhoštění. V daném případě žalobce ve svém vyjádření, které učinil před správním orgánem prvního stupně dne 28. 5. 2016 (tedy následující den poté, co byla provedena jeho pobytová kontrola), mimo jiné uvedl: „*O skutečnosti, že platnost mého víza vypršela, vím. Jsem si vědom, že v České republice v současné době pobývám neoprávněně.*“ Vzhledem k této skutečnosti správní orgán prvního stupně (např. na s. 4 svého rozhodnutí ze dne 28. 5. 2016) i žalovaný (viz s. 5 žalobou napadeného rozhodnutí ze dne 23. 2. 2018) správně uzavřeli, že se jednalo o vědomé protiprávní jednání cizince. Z uvedeného je zřejmé, že tvrzení žalobce o tom, že u něho nebyl dán úmysl, může obstát jen stěží. I kdyby však toto tvrzení čistě teoreticky obstálo, zdejší soud považuje dobu 18 měsíců, na kterou bylo žalobci uloženo správní vyhoštění (z maximální zákonem stanovené délky 3 let, tj. v polovině zákonem stanovené sazby), za

přiměřenou, a to již s ohledem na relativně dlouhou dobu, po kterou žalobce pobýval na území České republiky neoprávněně. Platnost žalobcova 90denního schengenského víza vypršela dne 19. 1. 2015, přičemž žalobce dle svého tvrzení přicestoval na území České republiky v červenci 2015. Správní orgány tedy nepochybily, jestliže za dobu neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky považovaly dobu od 1. 8. 2015 do 27. 5. 2016, nikoliv dobu od 20. 10. 2015 do 27. 5. 2016, jak žalobce namítal v žalobě. S ohledem na vcelku dlouhou dobu (bezmála deseti měsíců) neoprávněného pobytu žalobce na území České republiky tak zdejší soud shledal délku uloženého správního vyhoštění v polovině zákonem stanovené tříleté horní sazby jako přiměřenou. Z uvedených důvodů není důvodná námitka žalobce o tom, že správní orgány měly postupovat nezákonně, když nevzaly v potaz, že žalobce se měl protiprávního jednání dopustit z nedbalosti, jakož ani námitka nepřiměřenosti délky uloženého správního vyhoštění.

16. Ze všech shora uvedených důvodů soud neshledal žádnou z žalobních námitek důvodnou, a proto žalobu zamítl podle § 78 odst. 7 s.ř.s.
17. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto mu náhrada nákladů řízení nenáleží, a žalovanému žádné náklady řízení nad rámec úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Praha 27. dubna 2018

JUDr. Marcela Rousková v. r.
samosoudkyně

